

Svědectví Jennie Šimkové

Jennie Šimková (rozená Kulková), 1914 – 1984

Domnívám se, že je správné, když lidé píší svá svědectví. Zmiňuje se o tom i Lukáš ve svém evangeliu (L 1,1–3). Proto jsem se také já rozhodla napsat o tom, co jsem sama poznala, viděla, slyšela.

Moji rodiče se odstěhovali do Spojených států (*pozn. 1*). Maminka byla římská katolička a tatínek evangelík a začal v Chicagu chodit do reformované církve. Došlo k tomu následovně. Tatínek s maminkou hrávali karty (místo aby chodili do kostela) a při tom se často hádali. Po jedné takové neshodě tatínek hodil karty do kamen a odešel, aniž by řekl, kam jde. Samozřejmě šel do kostela.

Příští týden, když opět odcházel, chtěla maminka jít s ním. Šli tedy spolu a hned se jí tam zalíbilo. Tatínka žádali, aby tam hrál na harmonium, na které nikdy předtím nehrál. Kazatel mu ukázal, jak se hraje podle not. Tatínek si tedy koupil harmonium, doma cvičil a za týden už hrál ve shromáždění. Můj tatínek měl mnoho příležitostí se podívat do velikých shromáždění. V jednom takovém shromáždění slyšel kázat evangelistku Boothovou z Armády spásy. Také zpíval ve velkém pěveckém sboru.

Krátce před mým narozením četl tatínek knihu od Kristíny Royové „Moc světla“. Kniha se mu tak líbila, že mi dal jméno Johanka podle hlavní hrdinky (*pozn. 2*). Po narození mé sestry rodiče dostali pozvání od pana Sládka, aby se přestěhovali do Nebrasky. Z Chicaga jsme odjízďeli vlakem již ve čtyřech. Přijeli jsme do Gretny v Nebrasce, kde žilo hodně Čechů, a tam si tatínek zařídil krejčovskou dílnu. Po nějaké době jsme se přestěhovali na farmu. Farma byla tak zarostlá prérijní trávou, že z našeho dvoupatrového domu bylo od silnice vidět jen střechu. Ze tří stran byl vysoký les. Rodiče měli co dělat, aby pozemky vyčistili od plevelů. Byla tehdy světová válka, muži bojovali, a tak tatínek neměl pro koho šít. Maminka proto začala hospodařit, aby bylo nějaké živobytí.

Ke konci války tatínek onemocněl oboustranným zápallem plic. Lékař, kterému na tuto nemoc zemřel syn, nedával rodině žádnou naději. Předepsal jen léky na ulehčení. Když už bylo hodně zle, tatínek měl oteklý obličej a chrčel v agónii, vyšla maminka v zoufalství ven a s veli-

kým pláčem se modlila. Volala k Bohu a slíbila, že se mu ona i její rodina odevzdá a bude žít pro něj, zachová-li tatínka pro rodinu. Když potom přišla do pokoje, tatínek seděl v houpací židli a klidně spal. Vzala jej tedy do náruče, položila do postele a tak jak byla oblečená, únavou si lehla vedle něj a spala až do rána. Ráno ji manžel probudil, že má hlad a že už mu nic není. Maminka si myslela, že je to sen, ale byla to skutečnost. Tatínek se najedl a odešel do města pracovat do dílny. Cítil se zcela zdrav. Zanedlouho přišel lékař, aby napsal potřebné listiny k pohřbu. Chtěl, aby mu maminka ukázala mrtvolu. Byl ale velice překvapen tím, co slyšel. Pochopil, že se stal zázrak. A maminka za něj nesmírně chválila Boha.

V té době se pan Sládek odstěhoval do Oklahomy a zval tam i mé rodiče. A tak jsme zase vše prodali a šli dál. Nejdříve jsme bydleli u Sládků, potom jsme koupili dům na splátky. Nějakou dobu trvalo, než jsme dali dům do pořádku a zařídili nábytkem. Brzy se nám začalo dařit lépe. Zpočátku jsme chodili do shromáždění, kde kázal pan Sládek. To bývalo odpoledne a chodilo tam hodně Čechů. Dopoledne v neděli chodil tatínek k metodistům, mě bral s sebou, protože jsem měla za úkol ho budit, kdyby usnul.

Jednou četl tatínek noviny, kde bylo psáno o „zázračném

lékaři“. Bylo mi tenkrát právě osm let. V té době přiletěla do Oklahomy i jedna známá akrobatka, aby předváděla vystoupení s padákem. Byla dosti slavná a přišel se na ni podívat několikatisícový dav lidí. Stala se však nehoda a při seskoku se jí neotevřel padák. Hned dorazila sanitka a lékaři zjistili, že je značně polámaná. Neodvezli ji do nemocnice, protože si někdo vzpomněl, že v Oklahomě je zrovna „uzdravující kazatel“, který se modlí za nemocné, a tak ji zavezli k němu. Tím kazatelem byl Raymond T. Richey. Lékaři ji pokládali za ztracený případ, kterému není pomoci. Domnívali se, že stejně zemře.

Ten malý Boží človíček, zdánlivě tak nepatrný, šel k nosítkům, položil ruku na rozbitou hromádku masa a kostí a krátce se pomodlil. Ale jaké bylo překvapení, když ta mladá žena vstala a divila se, kde je a co se to s ní stalo. Lékaři, kteří tam přijeli, z toho byli zděšeni. Tato žena se později stala kazatelkou. Zpráva o události zabírala celou první stránku novin a tam byly i všelijaké dohady novinářů a fotografie.

Když si ty zprávy tatínek přečetl, říkal, že by se také měl jít podívat do shromáždění toho kazatele. Já jsem se hned hlásila, že půjdu s ním. Ale tatínek mi to nedovolil. Vždyť prý to může být nějaká hypnóza nebo něco podobného. Celé město bylo vzhůru nohama a všichni byli zvědaví

na shromáždění, kde se dějí takové zázraky. Tatínek šel také. Policie musela stát u vchodu do sálu, kde se shromáždění konala. Lidé by se tam jinak umačkali. Také se muselo dohlédnout, aby nebylo překročeno zatížení budovy, kde se nesmělo shromáždit víc než pět tisíc lidí. Kdo nepřišel včas, musel odejít. Tatínek šel hodně brzy a tak se dostal dovnitř. Když se potom vrátil domů, říkal, že tam neviděl nic závadného. „Je to shromáždění jako v Armádě spásy. Mluví se tam o Pánu Ježíši Kristu. Není tam nic nebiblického,“ říkal. Slíbil nám, že nás vezme druhý den s sebou. Vypravili jsme se hodně brzy, ale byl tak veliký nával, že se rodiče báli, aby nás, děti, lidé neumačkali. Šťastně jsme se dostali dovnitř, ale už jen na zadní místa.

Velice se nám líbil zpěv, který byl nadšený a rychlejší, než jak slýcháme obvykle v kostelích. Kázání bylo tak prostinké, že jsme i my děti rozuměly. Naše místo bylo velmi vzdáleno od kazatele, takže se v dálce zdál být jen asi tři centimetry velký. Byl oblečen v černém obleku. Dívala jsem se na něj a najednou jsem před sebou viděla větší postavu Pána Ježíše Krista, jak na mě kyne rukou, abych šla k němu. Tak jsem se rozběhla uličkou mezi židlemi dopředu. Tatínek rychle utíkal za mnou a táhl mě zpět. Nechtěl tomu rozumět, že mě Pán Ježíš volá. Potom jsme se ale všichni přestali bát a tlačili jsme se dopředu. Děti směly sedět i kolem pódia a tak jsem mohla vidět všechno velmi zblízka.

Dr. Richey se modlil za nemocné jenom dvakrát v týdnu. Jeden večer za dospělé a v sobotu odpoledne za děti. V nutných případech ale kterýkoliv den. Nemocní byli přivázeni do shromáždění v sanitkách.

Jennie (vpravo) se sestrou Aničkou, kolem roku 1920

Byly to vždycky beznadějně případy a umírající lidé. Dr. Richey byl pohoršen, když mu přivezli umírající ženu, že jí nevzali s sebou i oblečení, aby mohla vstát a odejít. Dotyčná žena byla uzdravena a někdo jí půjčil kabát.

Co k tomu ještě dodat? Hluší viděli, němí začali mluvit, chromí odhazovali berle, slepí viděli, tak jako když Pán chodil světem. Největší důraz kladl Dr. Richey na spasení duší.

Do nemocnice zakázali kazateli chodit. Říkali, že s lehčími případy si poradí sami a ty těžké že mu přivezou sanitkou. Stalo se totiž jednou, že šel do nemocnice, všichni pacienti byli uzdraveni a nemocnice zůstala prázdná.

Dobře si pamatuji na jeden zvláštní případ, na člověka, který se narodil bez očí. Když kazatel vkládal na toho muže ruce, oči mu začaly růst. Byli u toho lékaři a pozorovali to. Druhý den měl oči jako hrášek, třetí den měl oči skoro normální a čtvrtý den již viděl světlo. Pátý den si prohlížel lidi a hladil po tváři pana kazatele. Měl nesmírnou radost, že vidí.

Jeden taneční mistr si zlomil páteř při vyučování tance. Přinesli ho z nemocnice do shromáždění na nosítkách. Byl ihned uzdraven. Za několik dní se mu však při vyučování tance stal opět stejný úraz, upadl a zlomil si páteř. Zase ho přivezli, ale Dr. Richey se za něj tentokrát nemodlil. Vysvětlil, že přesto, že to bylo jeho živobytí, neměl pro mrzký zisk zaprodat svou duši. Ať je to i pro nás varováním, abychom „pro mísu šošovice“ nezaprodávali svou nesmrtelnou duši.

Můj tatínek míval zlé chřipky, které trvaly dlouho. Právě v té době onemocněl chřipkou a měl vysoké tepoty. Bylo to v sobotu. Dal mi dopis, ve kterém napsal, jakou má nemoc. S dopisem jsem měla jet do shromáždění a dát ho bratru kazateli s prosbou, aby se za něj modlil. Dopisů tam byla už pěkná hromádka. Dr. Richey položil na dopisy ruku a pomodlil se za nemocné, kteří dopisy napsali. Když jsem přišla domů, tatínek už seděl u harmonia a hrál a zpíval duchovní písně. Přesně v tu hodinu, kdy se za něj bratr kazatel modlil, byl uzdraven.

To, že byla uzdravována těla, nebylo to hlavní. Především zval ke Spasiteli duše, které ještě neznaly spasení skrze krev Pána Ježíše. Byla tam i lavice pokání. Také můj tatínek k ní jednoho večera šel, aby odevzdal své srdce Pánu Ježíši Kristu. Chtěla jsem jít též, ale otec řekl, že prý podle Písma stačí, když on, jako hlava rodiny, uvěří. Proti jeho zákazu jsem se neodvážila. Ale milovala jsem Pána Ježíše. Pamatuji si, jak jsem jako malá seděla v houpací židlička a v náručí jsem držela novou Bibli, kterou jsem dostala. Jak jsem toužila, abych si z ní už sama uměla přečíst, jak byl můj Pán přibit na kříž!

Shromáždění bratra Richeyho v Oklahomě skončila. Nebývalo zvykem, aby probuzenecká kázání trvala déle než čtyři týdny na jednom místě. Během této doby se kazatelé, kteří přicházeli z různých církví, seznámili v těchto shromážděních s lidmi, kteří uvěřili. Potom je pozvali do svých sborů. My jsme zůstali u metodistů.

Byla napsána kniha o životě a zkušenostech bratra Richeyho. Byl nejmladším synem v početné rodině kazatele. Jako malý chlapec byl neduživý a tak slabý, že ani nemohl chodit do školy. K tomu byl ještě téměř slepý. Jeho matka ho pečlivě opatrovala, přestože lékaři tvrdili, že chlapec dlouho žít nebude. Vyučovali ho doma rodiče. Hoch přeci jen rostl, i když pomalu. I klukovské kousky prováděl. Nejraději zpíval píseň *Mám já přítele* (*pozn. 3*). Když mu bylo 19 let, byl velmi slabý a ztrácel zrak. Lékaři usoudili, že do měsíce oslepne. Nevím už, v jakém to bylo shromáždění, ale mnoho upřímných lidí se za něj modlilo, aby neoslepl. Pán je vyslyšel a uzdravil mu zrak. V té době mladý Richey uvěřil. Jeho tělo bylo tak slabé, že dostal tuberkulózu. Všichni mysleli, že jeho tělo to nevydrží. Byl jen kost a kůže, nic nejedl a už tři týdny umíral. Zůstal v pokoji sám, bylo mu moc špatně a modlil se, aby si ho Pán již vzal. S vypětím posledních sil natáhl ruku na noční stolek a shodil při tom Bibli, která tam byla položená. Svezl se z postele na ni, aby alespoň na Slovu Božím zemřel. Avšak hned jak dopadl na Bibli, pocítil něco jako elektrický proud ve svém těle. Ihned byl zdrav.

Začal volně dýchat a cítil, že je silnější než kdy dřív. Velmi hlasitě začal chválit Boha. Tak jak byl v pyžamu, utíkal ze schodů dolů, kde byla jeho matka a dva bratři. Chytili ho a strachovali se, že se nakonec ještě zbláznil. On se bránil co mohl, ani ho nemohli udržet. Křičel z plna hrdla, že je zdrav. Brzy se seběhlo mnoho lidí ze sousedství. Konečně se bratru Richeymu podařilo všechny přesvědčit, že je zdrav a že chce něco jíst. Všichni pak chválili Boha.

Za nějaký čas, když bratr Richey byl už zdravý jako nikdy předtím, onemocnělo dítě jednoho z jeho ženatých bratrů. Teplota stoupala a zdálo se, že dítě nemoci podlehne. Všichni z ro-

diny stáli kolem a modlili se, zda je to Boží vůle, aby se dítě uzdravilo. Vtom bratr Richey cítil, že má jít a vložit na dítě ruce. Když to udělal, začalo dítě pravidelně dýchat a klidně usnulo. Bylo úplně zdravé. Rodiče a celá rodina všude radostně vyprávěli o uzdravení dítěte. Jakmile se o tom dověděli nemocní lidé z okolí, začali chodit za bratrem Richeym, aby se za ně modlil. Vysvětloval jim, že především je nutné, aby jejich duše byla spasena skrze krev Pána Ježíše. Pak si pomazal ruce olivovým olejem a vložil je na nemocného podle Božího slova (Jk 5,14–15). Téměř každý byl uzdraven.

Jeho rodina bydlela ve velkém domě. Začalo k nim chodit tolik nemocných, že se ani nemohli vejít dovnitř. Přijížděli nemocní i z daleka. Bratra Richeyho to velmi vyčerpávalo, neměl čas ani na jídlo a spánek. Nikdo si s tím už nevěděl rady, až otec rodiny rozhodl, že to tak dále nepůjde, že se to musí zařídit nějak jinak. Všichni domácí o to prosili.

Pán potom Richeymu jasně zjevil, že by měl mít evangelizační shromáždění třikrát týdně a při nich se modlit za nemocné. Otec a bratři byli ochotni pomáhat. Bratr Richey neměl žádné školy a nikdy veřejně nemluvil, ale prožíval, že ho Pán volá do téhle práce. Jeden z jeho bratrů (který měl za manželku Češku) se nabídl, že mu bude řídit zpěv a hudbu. Jiný obstarával finanční záležitosti. Nejprve pronajali velkou místnost v Houstonu (Texas) a později měli evangelizace v různých státech USA. Bylo to něco nového, neboť uzdravování z dob apoštolských bylo dávno zapomenuto, jen tu a tam se proslýchalo, že jsou takoví lidé, kteří prosí za uzdravení nemocných.

Jeho kázání byla zajímavá. Základem byl jednoduchý verš z Písma Svatého. Všichni napjatě poslouchali. Nikdy nemluvil déle než 15 minut. Při jednom jeho shromáždění v Oklahomě, když jsem již hrála v orchestru, jsem se ohlédla po posluchačích. Překvapilo mě, že i inteligentní lidé poslouchali s takovým zaujetím, že měli otevřená ústa. Zároveň se jeho kázání stenografovalo. Bylo tak jednoduché, že mu muselo rozumět každé dítě.

Když přijel bratr Richey do Oklahomy podruhé, konala se jeho shromáždění za městem. Byla tam budova „Koloseum“, kde se jinak pořádaly výstavy dobytka. V té době jsem se začala učit hrát na housle a na tomto shromáždění jsem vystupovala v malém orchestru. Co mi ještě chybělo z dovednosti, nahradilo nadšení. Bylo mi asi 12 let.

Každý večer jsme jezdili elektrickou dráhou do shromáždění. Občas jsem si nestihla připravit úlohy do školy, ale paní učitelka mě ráda omluvila, když jsem řekla, že jsem byla na evangelizačním shromáždění. Zkrátka celé město mluvilo o těchto shromážděních, a to buď pro, nebo

Oklahoma City,
kolem roku 1920

proti. Jeden chlapec z naší ulice začal běhat po ulici nahoru a dolů a vykřikoval, že Richey je pokrytec. Tak jsem se naštvála, že jsem vyběhla z domu, chytila kluka a dala mu co proto. S pláčem mi sliboval, že už to víckrát neudělá.

Jednou při rozdávání vytištěných pozvánek jsem šla kolem herny, kde v neděli hráli karty. Ani nevím, co mě to napadlo, ale vzala jsem kámen, rozbila velkou tabuli skla a hodila jim tam pozvánku. Potom jsem utekla a myslela si, že to bylo správné – ve svém dětském rozumu.

Stále jsem toužila vydat se Pánu u lavice pokání, jak to činili ostatní, přestože při každém shromáždění jsem sama chodila mezi lidí a ptala se jich, zda nechtějí jít k Pánu Ježíši pro spasení. Zajímavé je, že téměř každý z nich šel. Moje mladší sestra mě pozorovala a potom také šla k jednomu muži. Nevěděla, co mu má říci, tak jej zatahala za rukáv a dala se do pláče. A muž šel, aby poklekl u lavice pokání.

V té době můj tatínek už dva roky nosil ovázanou levou ruku. Měl na ní boláky, které se přes veškerou léčbu nechtěly hojit. Bylo to malomocenství. Nám dětem se to bál říci. Ani k lékaři se mu nechtělo. Měl na ruce bílé strupy, které se stále šířily. Věděl, že by ho lékař poslal na ostrov pro malomocné. Poradil se s maminkou a rozhodl se, že půjde za bratrem Richeym a požádá, aby se za

něj modlil. Když se za něj modlil, měl prý dojem, že jím projel elektrický proud, ale nic se nestalo. Druhý den byla sobota a to tatínek chodíval později z práce. Jeli jsme do shromáždění bez něj, maminka, sestra a já. Konečně nadešla chvíle, abych mohla jít také já sama k lavici pokání. Tatínek zde nebyl, aby mi to zakázal. Právě v té chvíli, kdy jsem učinila své touze zadost, se můj otec doma koupal. Najednou ho naplnila taková radost, že začal chválit Pána. Když se utíral, všiml si, že strupy, které měl na ruce, zmizely a že ruka je úplně hladká. Jen místy měl světlejší kůži, což mu zůstalo až do stáří. Nezapomenu, jak na nás tatínek čekal a potom jak s maminkou chvílemi

Jennie (vpravo)
s Aničkou na poníkoví

plakali a zase se smáli, když vyprávěl, jak ho Pán uzdravil. Potom se už před námi dětmi nebál říci, jak hroznou nemoc měl.

V době této evangelizační kampaně byl bratr Richey už ženatý a měl roční holčičku. Měl velmi krásnou a inteligentní manželku, která napsala knihu o zkušenostech, které získala při práci pro Pána.

Chodila jsem do nedělní školy. Velice se mi nelíbilo, když nám paní učitelka vyprávěla o filmech, na které chodila v sobotu večer. Dokonce nám vyprávěla příběhy z filmů, které nebyly

dětem přístupné. Úlohy jenom zběžně prošla. Dívala jsem se z okna směrem, kde stálo Koloseum, a vzpomínala na krásné chvíle, které jsem tam prožila v přítomnosti Pána Ježíše. V duchu jsem viděla výjevy, kdy nemocní toužebně očekávali, až se Pán i nad nimi smiluje. Na kolečkových vozíčkách, na nosítkách a o berlích. Mezi nimi drobný pohyblivý človíček, kterého Pán naplnil svou mocí. Vnímala jsem velký rozdíl oproti bohoslužbám, kde byl jenom „způsob pobožnosti“, ale bez Boží moci. Ale nechci tím říci, že všude v církvích nebo kostelích je to takové. Jednou byl tatínek něčím v naší církvi dosti pohoršen, a tak jsme se šli podívat také jinam, do Křesťanské misijní aliance. Kazatele a jeho paní jsme si pamatovali už z dřívější doby, kdy zpívali při shromážděních v Koloseu. Pěkně nás nyní přivítali. Tato církev byla založena velmi váženým mužem a byla zaměřena hlavně na zahraniční misijní práci. Ten muž se jmenoval A. G. Simpson. Byl velmi známý svými literárními pracemi. Jeho vlastní církev ho vyloučila kvůli tomu, že mluvil jinými

Jennie (vlevo) a František Šimek (nahore uprostřed), kolem roku 1935

jazyky, když byl pokřtěn Duchem Svatým. V těchto shromážděních se nám líbilo a během dalších asi tří let, kdy tam sloužil bratr Carlson, jsme přijali mnoho požehnutí.

V té době přijela do Oklahomy známá evangelista A. S. McPhersonová. K tomu účelu byl postaven velký dřevěný kostel, kde mohlo pět tisíc lidí pohodlně sedět a ještě dva tisíce stát. Byla jsem tam jenom jednou, nebylo totiž snadné se tam dostat, protože tam chodily davy lidí. Když jste šli ve městě po ulici ve chvíli, kdy kazatelka zrovna mluvila, bylo z okolních budov slyšet,

jak lidé všude poslouchají její kázání z rozhlasu. Já jsem jí nebyla zrovna nadšená, mnozí lidé však o ní hovořili s velikou úctou. Vdala se za jednoho misionáře a odjeli potom i s dvěma dětmi do Číny. Ona i její manžel tam onemocněli malárií a její muž zemřel. Ona se z této nemoci pomalu zotavovala a vrátila se do USA. Zde se znovu provdala.

V tom velkém kostele se evangelisté střídali. Když mi bylo 15 let, zase tam přijel bratr Richey a měl shromáždění. To jsme se sestrou již docela dobře hrály v orchestru na housle. Účastnily jsme se shromáždění každý den večer, v sobotu i během dne a v neděli dokonce třikrát. Na pódiu vždy vystupoval velký pěvecký sbor. Uprostřed bylo piáno a napravo hudebníci. V první řadě

Rodinné foto v Křídlech. V prostřední řadě zprava: Anna, Jennie a jejich rodiče Julie a Arnošt Kulkovi. František Šimek (budoucí manžel Jennie) je v horní řadě první zprava.

vlevo byli kazatelé. Před pódiem byla lavice pokání. Když se rozsvítila všechna světla a člověk se podíval z pódia na zástupy, oči až přecházely, kolik tam bylo lidí. Pro nemocné byly vyhrazeny první lavice a mnoho invalidních vozíků bylo na hromadě před lavicemi.

Obzvlášť si pamatuji na dva speciální případy uzdravení. Jeden člověk vysokého společenského postavení z našeho města byl velmi obézní. Měl své zvláštní auto, do kterého se vešel jen on sám. To auto nemělo ani střechu, tak byl veliký a otlý. Tento muž onemocněl zánětem slepého střeva. Sám dojel ještě do nemocnice. Bylo to s ním velmi zlé. Lékaři ho obstoupili a byli bezradní. Jednomyslně se shodli, že při takové vrstvě tuku nemohou operaci provést, ani kdyby ho položili na zem. Na operační stůl by se nevešel. Ledové obklady mu nepomáhaly, a tak někdo navrhl, aby byl odvezen k Richeymu. Sehnali stěhovací vůz a jeli s ním ke kazateli. Přijel v doprovodu lékařů. Byla to zvláštní podívaná, když tento obrovský muž šel v kostele dopředu. Byl zcela bledý a velké krůpěje potu se mu řinuly po tvářích. Jeden lékař přišel pro bratra Richeyho a v krátkosti mu řekl, o co jde. Bratr Richey zastavil zpěv a všechno umlklo. Oznámil lidem, o jaký případ se jedná, a požádal nás o ztišení k modlitbě. Nalil si na ruku trochu olivového oleje a sešel

z pódia k tomu veľkému muži. Položil na něj ruku a krátce se pomodlil. Ihned se mu udělalo dobře. Uzdravený muž popadl malého kazatele do náruče a vynesl ho na pódium. Měl velikou radost a my jsme se obávali, že nám kazatele umačká. Když se vše ztišilo, jeden z lékařů promluvil o tom, jak všichni v nemocnici tvrdili, že jenom Bůh je schopen u tohoto muže udělat zázrak.

V sobotu ráno bylo shromáždění pro děti. Jedna maminka přivedla chlapce, který měl na noze protézu. Měl nohu kratší po obrně. Když bratr Richey uviděl, že ta maminka s sebou přinesla pro chlapce nové boty, pochválil ji, že má víru, že chlapec bude normálně chodit. Pak přede všemi poručil matce, aby mu odepnula protézu. Matka uposlechla a bratr Richey vzal do ruky tu krátkou nohu a natáhl ji do délky zdravé nohy. Pak mu maminka dala ty nové botičky. Hoch udělal několik kroků nesměle, ale pak začal poskakovat. Nemohli jsme poznat, zda ta maminka pláče, nebo se směje. Ať si nikdo nemyslí, že při tom bylo hrobové ticho. Naopak, většinou musel kazatel dát rukou znamení, aby mohl promluvit. Lidé bouřlivě chválili Pána.

Jednou v neděli kolem poledne vtrhli do kostela nějací muži. Kostelník byl ve vedlejší místnosti a když slyšel na pódium šramot, šel se potichu podívat do kostela. Několik mužů odstranilo kazatelnu a odpojilo elektrické vedení od lampičky na kazatelně. Jeden uchopil nádobku s olivovým olejem, kterým kazatel při modlitbách potíral nemocné, a říkali si mezi sebou, že je to jistě „hadí olej“. To se potom celé shromáždění zasmálo, když se to veřejně oznámilo...

Když bylo evangelizační shromáždění u konce, ukázali nám vozíky, berle a protézy – bylo toho plné nákladní auto. Kazatel byl velmi pokorný muž a veškeré zázraky byly ke slávě Boží, který se nám zjevil v Pánu Ježíši Kristu.

Později vystavěl bratr Richey velký kostel v Texasu. Ten za nějaký čas shořel a v něm osm žen, které se v horním poschodí modlily. Od té doby se bratr Richey již nemodlil za nemocné, ale zůstal věrný a nadále kázal evangelium.

V Oklahomě jsem měla také možnost slyšet kázat Smithe Wiggleswortha. Bylo mu již přes 70 let. Jeho přítomnost budila bázeň. Protože on křísil mrtvé. Když ho někdo zval k mrtvému, ptal se nejprve Pána, zda je to jeho vůle, aby do toho domu šel. Byl hodně přísný a modlil se často za slepé a hluché. Představovala jsem si, že Eliáš asi budil také takovou bázeň.

Měla jsem též příležitost poslechnout si kázání Dr. Price. Byl to velmi vzdělaný člověk, původně baptistický kazatel. Vždy jsem měla pocit, že bych ho mohla poslouchat klidně několik hodin, a pociťovala jsem vždy smutek, když kázání končilo. Tento bratr se také modlil za nemocné.

Jednou měl mít známý kazatel evangelizaci v nejmenovaném městě. Když přijel do tohoto města, zjistil ke svému velkému překvapení, že lidé nechali natisknout a všude vyvěsit plakáty, na kterých bylo uvedeno, že se bude modlit za nemocné. Budova, kde měl kázat, byla tak přeplněná, že se sotva dostal na pódium. K jeho zděšení všude vpředu seděly spousty mrzáků, až mu z toho vlasy vstávaly hrůzou na hlavě. Raději odešel do vedlejší malé místnosti, tam v bezradnosti klekl na kolena a žaloval Pánu. Když se trochu utišil, promluvil k němu Pán: „Kdo bude uzdravovat nemocné? Ty, nebo já? Jen se modli a ostatní nech na mně.“

Kazatel, uklidněn, vrátil se na pódium. Po svém připraveném slově se modlil za nemocné a byl velice překvapen, že lidé odcházejí ze shromáždění uzdraveni. Od té doby se začal modlit za nemocné ve víře, že je Pán uzdraví.

Nevím, proč je u nás v Československu tak málo uzdravování. Díky Pánu jsou také ojedinělé případy, ale je jich málo. Nechce se mi věřit, že by Bůh měl rád jen některé národy. Nebo jsme snad příliš skromní? Či se to neděje pro naši nevíru? Snad naše nepravosti překážejí svaté ruce Boží? Ať je to jakkoliv, víme, že na uzdravování máme biblický návod. A máme se podle něj řídit v každém případě. Kdyby Pán mohl najít aspoň jednoho věrného sluhu, pokorného a poslušného. Nebo aby se ve sborech vyskytli starší bratři, kteří by ve jménu Ježíše šli a byli poslušni Božímu příkazu, který je zapsán v epištole Jakuba (5,13–18). Snad je třeba i postit se. Což se nenajde nikdo, kdo by se postavil do mezery mezi tímto národem a Bohem?

Modlívala jsem se také za křest Duchem Svatým. Jednou v noci, když jsem se tak modlila, prožila jsem velikou radost z blízkosti Pána Ježíše i ujištění o tom, že mi dává podle svého Slova závdavek svého Svatého Ducha. Když mi bylo 16 let, měla jsem sen, v němž jsem viděla svůj budoucí příbytek v nebesích. Nikdy nezapomenu, jaké štěstí jsem při tom prožila. I další dny bylo v mé duši jasno a mé srdce naplňovala nadpozemská radost. Pán mě pokřtil svým Svatým Duchem a naplnil můj kalich, až přetékal. Pán vložil v má ústa chválu Bohu a Spasiteli našemu.

Moje učitelka klavíru se divila, že se tak rychle učím. Původně bylo mou touhou hrát na klavír v opeře. Pán mi však ukázal, že On mě neodělal svou mocí pro světskou kariéru. Vydala jsem o tom svědectví své učitelce hudby, pro niž byla moje zkušenost s Bohem něčím novým.

Studovala jsem v biblické škole. Bylo mi stále jasnější, že mě Pán volá do Československa. Někdy jsem se modlila, aby mě poslal raději do Afriky, ale On mi ukázal, že Jeho cesty nejsou naše cesty. Moji rodiče se proto rozhodli, že se všichni odstěhujeme do Československa (*pozn. 4*). Nebylo to snadné, opustit vcelku blahobytný, moderně zařízený byt, auto, přátele a jít

vstříc neznámé budoucnosti. Prodali jsme všechno a přestěhovali se, celá rodina, do Československa. Sloužili jsme Pánu, jak jsme uměli. Někdy i neuměle a s mnoha chybami, ale přesto se Pán přiznal k naší snaze a dal nám tu radost, že si nás použil jako nástroje ke spáse alespoň několika duší, které jsou mu věrné dodnes. Matka mi zde zemřela, otec se sestrou se navrátili zpět do Ameriky a já zůstala v Československu sama v malém domečku se zahrádkou (*pozn. 5*). Jisté je, že vzpomínky a touhy mého srdce mě někdy táhly zpět do Ameriky, ale přece se dá ledacos snést pro někoho, kdo nás miluje, který je pro nás „Lilie v dolinách“ – milovník našich duší.

Nikdo jistě nemůže vypsát úplně všechny zkušenosti, které se svým Pánem prožil. Také já jsem prožila duchovní krizi. Cítila jsem, že na povrchu sice všechno vypadá dobře, ale uvnitř to není v pořádku. Ztratila jsem tu první lásku. Jak mnoho je takových srdcí na světě! A jaká je to škoda pro duše těchto lidí! Jen slevit v tom a onom... Trochu světa sem a trochu tam... Jen jako by maličkosti, a ten předivný mír duše, který dává Ježíš, zmizí. Často si to ani neuvědomujeme, až potom Duch Svatý nám zjeví nikoliv maličkosti, ale celou horu, která nás dělí od našeho Boha. Před lety, když jsem byla docela sama v domku uprostřed vesnice, málo jsem se stýkala s lidmi, ale o to víc jsem mohla mluvit s Bohem. Když hříšník přijde k Bohu a prosí o milost, stačí často jenom vzdech: „Bože, buď milostiv mně hříšnému.“ Ale ne tak se vede dítku Božímu, které odešlo od Boží tváře. Když jsem se rozhodla, že opět stůj co stůj musím mít to úzké obecnství s Pánem Ježíšem, trvalo to tři týdny, než jsem dala do pořádku, co bylo nutné učinit před Bohem i lidmi. Duch Svatý mě vedl krok za krokem a ukazoval mi, co všechno mám napravit. Bylo to velmi pokořující a bolestivé, ale stálo to za to. Kéž by to všichni vlažní křesťané mohli učinit po-

dobně. V té době mi duchovně velmi posloužila také knížka „Životopis Charlese Finneyho“. Tehdy mi byla modlitba něčím tak přirozeně nezbytným, že pět hodin na modlitbě se mi zdálo být jen kratičkou chvílí.

V té době zapálil Bůh v mém srdci oheň a tím ohněm byla vášeň hledat hynoucí duše (pozn. 6). Prosím Pána, aby tento oheň v mém srdci nikdy nezhasl. Kéž by každé dítě Boží bylo pochodní v této hrozné tmě hříchu, a ne doutnajícím nebo vyhaslým uhlem.

Drazí přátelé, je čas ze sna se probudit. Nesčíslné množství lidí navěky zahyne pro naši vlašnost. Jak se jednou budeme moci postavit před našeho Spasitele? Jak odpovíme za ty duše, kterým jsme se stali překážkou? JE před námi veliký boj – veliké vítězství. Ale nic nedokážeme, pokud budeme dřímat a pokud budeme vlašní. Nebudeme se dohadovat pro maličkosti, pro nějaký snad jiný názor. Ne! Jedině když se spojíme – srdce i ruce – když všichni půjdeme jednomyslně za naším Pánem a vůdcem Ježíšem, tehdy přijde probuzení. Amen.

Jennie Šimková

Poznámky:

1) *Rodiče Jennie Šimkové (rozené Kulkové), Arnošt a Julie Kulkovi, se seznámili nevšedním způsobem. Začátkem 20. století se mnoho lidí ze starého kontinentu – Evropy stěhovalo „za lepším“ do Spojených států amerických. Také Arnošt a Julie. V té době se znali jen málo, ale usoudili, že se jim bude lépe cestovat ve dvou. Na lodi se více sprátekli. Kapitán lodi měl možnost je během cesty trochu poznat a doporučil jim, že jestli se mají aspoň trochu rádi, ať se vezmou, že ve dvou se jim bude v cizí zemi lépe začínat. Dali na jeho názor a ještě během cesty na lodi se nechali oddat. Kapitán jim také poradil, aby se neusadili hned na východním pobřeží, ale až v Chicagu, kde žilo více Čechů. A tak se stalo, že Jennie a její mladší sestra Anna se narodily v Chicagu. Jennie Kulková se narodila 3. ledna 1914.*

2) *Jennie v tomto svědectví uvádí své křestní jméno Johanka (tak jí asi říkali doma rodiče) ale v rodném listu má uvedeno Jennie. Později, v Československu, jí všichni říkali Jenninko.*

3) *Stará probuzenecká píseň, jejíž verze existuje i v češtině:*

Mám já přítele, v Něm svou radost mám, když na rámě Boží spoléhám.

V Něm své štěstí mám, pokoj nalézám, když na rámě Boží spoléhám.

Boží rámě je v soužení náš pevný hrad.

Boží rámě, jen na rámě Boží spoléhat.

Jak je sladké být v Jeho družině, když na rámě Boží spoléhám.

Jak se života cesta zjasňuje, když na rámě Boží spoléhám.

Čeho bych se bál, čeho strachoval, když na rámě Boží spoléhám.

Mír je v duši mé, když On blízko je, když na rámě Boží spoléhám.

4) *Jennie s rodiči a sestrou se přestěhovali do Československa ve třicátých letech 20. stol.*

5) *Po smrti manželky se otec Jennie, Arnošt Kulka, v Československu znovu oženil. Vzal si slečnu z obce Olešná u Nového Města na Moravě. S ní a s dcerou Annou se odstěhoval zpět do Ameriky. Anna během zpáteční cesty na lodi nastydla, dostala revmatickou horečku a brzy po příjezdu do Ameriky zemřela. Arnoštu Kulkovi a jeho nové manželce se v Americe narodily ještě čtyři děti. Mnoho jejich potomků dodnes žije v Oklahomě.*

Jennie zůstala v Československu. V prvních letech bydlela v domku v Olešné, který jí přenechala nová manželka jejího otce.

Po nějaké době se Jennie vdala za Františka Šimka ze sousední obce Křídla. Zpočátku bydleli na rodinném statku u Šimků. Později si postavili dům v Křídlech „na kopečku“ – dům se sborovým sálem, kde se konala a dodnes konají křesťanská shromáždění. Měli šest dětí: Alenu, Pavla, Arnošta, Kamila, Ester a Evžena.

V Křídlech u Nového Města na Moravě dnes žije mnoho potomků Jennie a Františka Šimkových.

6) *Jennie věnovala mnoho úsilí evangelizačním aktivitám v komunistickém Československu. Využívala ilegální překladatelskou činnost. Kopírovala a rozšiřovala do církví křesťanské materiály dovezené ze zahraničí. Přepisovala do češtiny nahrávky s kázáními Billyho Grahama. Přeložila mnoho amerických křesťanských písní, které se v Americe zpívaly v době tzv. uzdravovacího probuzení.*

Shromáždila různé křesťanské probuzenecké písně do zpěvníku s názvem Písně probuzení. Část písní jsou překlady amerických autorů z doby uzdravovacího probuzení. Zpěvník obsahuje 103 písní včetně not a českých textů.

Evangelizační aktivity v obci Křídla zahájil už začátkem 20. století kazatel Josef Balabán. V jeho domě se od roku 1915 konala živá biblická a modlitební setkání evangelické mládeže. Zapojilo se mnoho mladých křesťanů z přilehlých obcí. Pravidelně se scházelo 18 mladých lidí z Křídla a Nového Města na Moravě. Josef Balabán v roce 1916 padl v 1. světové válce. Jeho bratr Antonín Balabán se později stal evangelickým farářem a působil jako kazatel na různých místech, např. ve Sněžném u Nového Města na Moravě. Tuto dobu Antonín Balabán zaznamenal v knize „Mé vzpomínky“.

Živá křesťanská setkání v Křídlech se od třicátých let 20. století soustřeďovala kolem Jennie Kulkové. Scházeli se křesťané z různých církví (Církev bratrská, Křesťanské sbory, katolíci, baptisté, metodisté a další). Na setkáních sloužili slovem kazatelé z různých denominací. Projevovala se tam Boží přítomnost a dary Ducha Svatého. Jennie byla přesvědčena, že jedním z důvodů nebo snad hlavním důvodem Božího působení bylo to, že se tam v jednotě scházeli lidé z různých církví. Proto toužila zachovat mezidenominální charakter těchto setkání. V tom jim zabránil tehdejší totalitní režim, který vyžadoval povinnou evidenci všech církví a křesťanských skupin. Skupina byla nucena vstoupit do některé z již existujících církevních struktur. Z možností, které přicházely v úvahu, si vybrali Bratrskou jednotou baptistů. To bylo v roce 1958. Připojení k baptistům na jednu stranu přineslo určité výhody, např. pravidelné návštěvy kazatelů z brněnského sboru BJB. Na druhou stranu tehdejší baptističtí kazatelé ve svých kázáních dosti kritizovali katolickou církev, a tak skupinu přestali navštěvovat křesťané z tradičních církví.

Ještě před vstupem do BJB skupina velmi spolupracovala s brněnskou Armádou spásy, dokud režim Armádu spásy nezakázal.

Sborová stanice Bratrské jednoty baptistů je v Křídlech dodnes. Scházejí se pravidelně každou neděli a také v týdnu na modlitebních setkáních. Z větší části je skupina tvořena dětmi, vnoučaty a pravnoučaty Jennie a Františka Šimkových a jejich rodinami.

Svědectví bylo se svolením rodiny přepsáno z originálu, který napsala Jennie Šimková. Bylo jazykově upraveno a doplněno poznámkami.

Další informace o životě a službě Jennie Šimkové a o křesťanské skupině v Křídlech byly zaznamenány ve filmovém dokumentu s názvem Život víry. Dokument odvysílala i Česká televize.